

SNG NOVA GORICA

Tereza Gregorič, Jakob Šfiligoj: Koncert za rojstni dan

13. SEPTEMBRA 2024

Koncert za rojstni dan je dober projekt, ki je nas^{TM}tal po naključju. Za priložnost praznovanja ob tridesetletnici nove gledališke hiše in dvajsetletnici statusa narodnega gledališča v Novi Gorci. Različni songi in drugi vložki kabareta iz različnih predstav bogate zakladnice novogoriške-

ve Šfiligoj je kot natak ob Tauferjevi deloval simpatično, prikupno in naivno. Besedilo ima veliko gegov, a brez pravega zapleta in razpleta, kar nam je gledalcem manjkalo. Opazi se nujna potreba po zavzetem angažmaju adaptacije veznega teksta, tudi z naslonitvijo na vsebino glasbenih vložkov ter ga postaviti v for-

za »najboljše hite« predstav (*Čarovnik iz Oza, Beraška opera, Rokovnjači, Pašjon, Tutošomato, Tridesetletnice, Realisti in druge*). Scena (Dan Pikalo in Jan Rozman) je bila decentna, nevpadljiva, oder lepo razdeljen, a bi za predstave v dvorani lahko uporabili tudi globino odra glede na to, da so igralci ozvočeni. Zelo lepo in domiselno je oblikovanje luči (Igor Remeta), zlite z odrskim dogajanjem in naravo songa. Vpadljivi in dopadljivi so tudi kostumi (Andrej Vrhovnik).

Pohvala za trud in nastop gre tudi glasbenikom Mojci Batič (violina), Roku Felicijanu (klarinet), Janu Gregorki (bas), Matjažu Skazi (bobni), Anžetu Vrabcu (klavir), sploh slednjemu, ki je tudi avtor aranžmajev in korepetitor. Ne le pevci, celotni glasbeni ansambel se je naslonil na njegovo vodenje glasbene plati predstave. Glasba je bila odmerjena, pravih jakosti (oblikovalec zvoka Stojan Nemec) in dinamična, prijetna za uho. Lepo so se trudili tudi preostali nastopajoči (Lara Fortuna, Peter Harl, Medea Novak, Matija Rupel, Arna Hadžialjevič in Radoš Bolčina).

Režiserka Gregorčičeva deluje tokrat bolj kot usmerjevalka prometa, vendar ne vedno slabo. S kako režijsko domisljico bi lahko še dodatno popestrila dogajanje, dobro deluje tudi zadnji prizor s torto. Posebej je odrsko lepo izpeljana točka elegantne Ane Facchini.

Gledalci bi radi, da postane predstava del vrednega železnega repertoarja tega našega narodnega gledališča, zato je dodaten trud za to s korekcijami nujen. Prav tako je potrebno več prostora dati izjemnim interpretom. Vsekakor pa velja, da si predstavo velja ogledati in da ima velik potencial tudi za gostovanje. ■

ga teatra v bolj ali manj posrečenih izvedbah članov stalnega ansambla, sešitih z veznim tekstom režiserke Tereze Gregorič in igralca Jakoba Šfiligoja.

Besedilo veznega teksta proslave je sicer hudomušno, a še vedno z vložki za govore, a brez dolgočasnih govorov z majske slovesnosti, čemur je bil ta kolaž prvotno namenjen. Besedilo je nekako na ravni srednješolske sklepne prireditve pokaži kaj znaš; a brez Urške Taufer, ki je kot nevesta na oder prinesla veliko svežine, energije in zanosa, ta predstava ne bi bila tako uspešna v delu interpretacije veznega besedila. Scenarist te predsta-

mo gledališke predstave, ponekod ga velja tudi izpustiti in prepustiti mesto glasbi. To je skoraj nujno, saj je celotna predstava resnično dobra, nekateri igralci so odlični pevci in interpreti (neverjetni Jure Kopušar, Iztok Mlakar, Patrizia Jurinčič Finžgar, Urška Taufer) in jih je užitek poslušati, imamo tudi priložnost, da se naužijemo žlahtnega gledališča starih gledaliških mačkov, kot sta neprekosljiva Iztok Mlakar in Žiga Bolčina.

Songe združuje tema ljubezni, tako srečne kot manj srečne, in seveda interpretacija igralcev, ki so svoje točke naštudirali v razvejeni paleti preteklih predstav. Gre